

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1Tos/41/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5624010720
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Anna Miháliková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:5624010720.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Anny Mihálikovej a sudcov JUDr. Evy Kyselovej a JUDr. Vladimíra Kuráka, na neverejnom zasadnutí konanom 3. júna 2025 prejednal sťažnosť podanú odsúdeným A. B., nar. X.X.XXXX, proti uzneseniu Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 2Nt/35/2024 zo dňa 13.1.2025 a takto

rozhodol:

Pod3a § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť odsúdeného A. B. z a m i e t a , pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Okresný súd Liptovský Mikuláš uznesením, sp.zn. 2Nt/35/2024 zo dňa 13.1.2025 podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietol návrh odsúdeného A. B. na povolenie obnovy konania v trestnej veci Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 2T/67/2018, ktorá skončila rozsudkom Krajského súdu v Žiline, č.k. 3To/78/2019-384 zo dňa 5.12.2019, právoplatným dňa 5.12.2019.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že odsúdený A. B. sa návrhom doručeným 25.9.2024 domáhal obnovy konania vedeného na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 2T/67/2018 z dôvodu novely Trestného zákona zo dňa 6.8.2024, ktorá je pre neho priaznivejšia, pričom bližšie dôvody uvedie obhajca, ktorý mu bude ustanovený.

Súdom ustanovený obhajca v doplnení návrhu doručenom súdu dňa 6.11.2024 uviedol, že návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania zo dňa 23.9.2024 smeruje proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 12.6.2019, sp. zn. 2T/67/2018 v spojení s pozmeňujúcim rozsudkom Krajského súdu Žilina zo dňa 5.12.2019, sp. zn. 3To/78/2019, a to proti výroku o treste, v zmysle ktorého mu bol podľa § 212 ods. 4, § 38 ods. 2 a 5, § 41 ods. 2 a 3 a § 42 ods. 1 Trestného zákona uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov a 6 mesiacov. Návrh odôvodňuje tým, že po skončení konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom, vyšli najavo nové skutočnosti skôr neznáme, vzhľadom na ktoré je pôvodne uložený trest odňatia slobody v zrejmom rozpore s účelom trestu, ako aj v rozpore so samotnou prípustnosťou rozsahu uloženia takéhoto trestu a samotnou trestnou sadzbou prislúchajúcou za trestný čin krádeže podľa § 212 Trestného zákona, za ktorý bol uznaný vinným. Touto novou skutočnosťou skôr neznámou je prijatie zákona NR SR č. 40/2024 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, v zmysle ktorého došlo k novelizácii tam uvedených ustanovení Trestného zákona. Novela Trestného zákona, ktorá je dôvodom obnovy konania v zmysle návrhu, nadobudla účinnosť dňa 6.8.2024.

Okresný súd v odôvodnení uviedol, že z návrhu na povolenie obnovy konania a z vykonaného dokazovania je zrejmé, že odsúdený ani v návrhu, ani na verejnom zasadnutí neoznačil žiadnu skutočnosť skôr neznámu (objektívne existujúci jav, ktorý síce nie je dôkazom, ale môže mať vplyv na zistenie skutočného stavu veci a spravidla ho je potrebné preukazovať ďalšími dôkazmi) alebo predtým neznámy dôkaz, ktorý je nový a nebol predmetom dokazovania v pôvodnom konaní (t. j. novú skutočnosť) a už vôbec neoznačil ani nepredložil dôkaz, súdu skôr neznámy, ktorý by mohol sám

osebe alebo v spojení s už skôr známymi skutočnosťami a dôkazmi odôvodniť iné rozhodnutie o vine odsúdeného. Návrh na povolenie obnovy konania sa neopiera o žiadne nové skutočnosti (v zmysle preukazovania iného, nového skutkového stavu oproti skutkovému stavu v pôvodnom konaní) a už vôbec sa neopiera o žiadne nové dôkazy.

Skutočnosť, že takmer 6 rokov po právoplatnom odsúdení odsúdeného nadobudla účinnosť novela Trestného zákona, ktorá by mohla byť priaznivejšou, ak by sa ním spáchaný skutok posudzoval po jej účinnosti, nie je novou skutočnosťou tak, ako to má na mysli ustanovenie § 394 ods. 1 Trestného poriadku a § 394 ods. 4 Trestného poriadku, pretože novelizácia Trestného zákona nie je skutočnosťou skôr neznámou, ktorá by nastala po strate účinnosti právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia podľa čl. 125 ods. 3 ústavy voči rozsudku vydanému na základe aplikácie takého právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia, ak tento rozsudok nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný (§ 394 ods. 4 písm. b/ Trestného poriadku).

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote odsúdený prostredníctvom ustanoveného obhajcu sťažnosť, ktorú písomne odôvodnil podaním doručeným elektronicky súdu dňa 31.3.2025. V sťažnosti uvádza, že má za to, že sú splnené všetky podmienky stanovené ust. § 394 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku k tomu, aby v jeho prípade bola povolená obnova konania a vydané nové rozhodnutie vo veci. Pokiaľ súd poukazuje na ust.

§ 394 ods. 4 Trestného poriadku, v ktorom sú uvedené skutočnosti skôr neznáme, odôvodňujúce povolenie obnovy konania, k týmto odsúdený uvádza, že podľa výslovného znenia prvej vety predmetného ustanovenia je v tejto uvedené, že skutočnosťou skôr neznámou „je aj...“; vzhľadom k uvedenému spojeniu „je aj ...“ je zrejmé, že touto skutočnosťou sú aj skutočnosti uvedené v ust. § 394 ods. 4 písm. a) a b) Trestného poriadku, avšak môžu byť aj iné. Uvedené vyplýva z kontextu spojenia „je aj“, pričom ak by zákonodarca vyslovene mienil pod tieto skutočnosti zaradiť len skutočnosti uvedené v ust.

§ 394 ods. 4 písm. a) a b), potom by tieto vymedzoval ako taxatívne stanovené, bez použitia spojenia „je aj“. Vzhľadom na uvedené má za to, že novela Trestného zákona je tak podstatnou skutočnosťou, ktorá tvorí dôvod obnovy konania, obzvlášť v prípade, ak na podklade tejto je možné rozumne predpokladať uloženie nižšieho trestu odňatia slobody oproti tomu, ktorý mu bol uložený. Preto namieta postup súdu, nakoľko súd nesprávne vyhodnotil tvrdený dôvod na obnovu konania, tento nesprávnym postupom neprijal

a odmietol, pričom na podklade tohto mal súd návrh na povolenie obnovy konania prijať, návrhu na povolenie obnovy konania mal vyhovieť a obnovu konania povoliť a následne zrušiť rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 12.6.2019, sp. zn. 2T/67/2018,

v spojení s pozmeňujúcim rozsudkom Krajského súdu Žilina zo dňa 5.12.2019, sp. zn. 3To/78/2019 vo výroku o treste, pokračovať v konaní a skutok posudzovať a prípadne trest ukladať podľa ustanovení Trestného zákona účinného od 6.8.2024.

Vyjadrenie prokurátora k sťažnosti odsúdeného nie je súčasťou spisu.

Krajský súd na neverejnom zasadnutí, po zistení, že proti predmetnému rozhodnutiu je sťažnosť prípustná (§ 185 ods. 1, ods. 2 druhá veta Tr. por., v spojení s § 402 ods. 3 Tr. por.), sťažnosť podala oprávnená osoba (§ 186 ods. 1 Tr. por.) v zákonom stanovenej lehote (§ 187 ods. 1 Tr. por.), podľa § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie predchádzajúce výroku napadnutého uznesenia a po zvážení všetkých okolností významných pre rozhodnutie dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného A. B. nie je dôvodná.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine, alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Vyššie citované ustanovenie Trestného poriadku stanovuje formálne podmienky pre tzv. iudicium rescindens (obnovovacie konanie) – existenciu právoplatného rozhodnutia a novej skutočnosti alebo dôkazu. Rozhodovanie o povolení obnovy konania je však podmienené materiálnoú podmienkou spočívajúcou v povinnosti súdu konajúceho o povolení obnovy konania vyhodnotiť vplyv novej skutočnosti alebo nového dôkazu na už ustálený skutkový stav. V tomto štádiu rozhodovania je potrebné vyhodnotiť novú skutočnosť alebo nový dôkaz z hľadiska jeho novosti a spôsobilosti odôvodniť iné rozhodnutie o vine.

Za skutočnosti súdu skôr neznáme sa považujú také, ktoré neboli predmetom dokazovania alebo zisťovania pred rozhodnutím, ktorého sa týka návrh na obnovu konania. Takou skutočnosťou je objektívne existujúci jav, ktorý nie je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci. Novú skutočnosť treba v konaní o obnove konania spravidla preukázať dôkazom.

Za dôkazy súdu skôr neznáme sa považujú predovšetkým dôkazy, ktoré neboli vykonané v pôvodnom konaní, alebo v pôvodnom konaní boli síce vykonané, ale s novým obsahom, odlišným od obsahu v pôvodnom konaní vykonaných dôkazov.

Za nové skutočnosti alebo dôkazy v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. nemožno považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú zistiteľné z obsahu spisov, a to aj vtedy, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal, alebo ich dokonca prehliadol, resp. sa mylil pri hodnotení vykonaných dôkazov, prípadne ich nesprávne vyhodnotil.

Pri posudzovaní podmienok obnovy konania i podľa citovaného ustanovenia zákona (§ 394 ods. 1 Tr. por.) súd hodnotí návrh z dvoch hľadísk:

1. či ide o skutočnosti alebo dôkazy predtým súdu neznáme,
2. či by tieto skutočnosti alebo dôkazy samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi známymi už v pôvodnom konaní mohli viesť k inému rozhodnutiu, než je pôvodné právoplatné rozhodnutie uvedené v ods. 1 § 394 Tr. por.

Skúmanie, či nové skutočnosti alebo dôkazy sú tak kvalifikované, že sú spôsobilé samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné než pôvodné právoplatné rozhodnutie, sa realizuje porovnaním doteraz vykonaných dôkazov a doterajšieho skutkového zistenia uvedeného vo výroku právoplatného rozhodnutia, s dôkaznou silou a významom novotvrdených skutočností a novonavrhovaných dôkazov. Ako už bolo uvedené vyššie, pre pozitívne rozhodnutie o návrhu na povolenie obnovy konania musí byť výsledkom tohto skúmania dôvodný predpoklad pre možnú zmenu pôvodného právoplatného rozhodnutia.

Po splnení prieskumnej povinnosti krajský súd zistil, že konanie, ktoré predchádzalo napadnutému uzneseniu, bolo vykonané prvostupňovým súdom v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku.

Okresný súd v danom prípade postupoval dôsledne a dokazovaním, ktoré na verejnom zasadnutí vykonal, si vytvoril dostatočný skutkový základ pre rozhodnutie, že v prípade odsúdeného A. B. nie sú splnené podmienky pre povolenie obnovy konania.

Nadriadený súd je toho názoru, že napadnuté uznesenie obsahuje všetky zákonom stanovené kritériá z hľadiska jeho formy a obsahu, uznesenie je presvedčivé, zrozumiteľné a neopochybuje nadriadenému súdu otvorenú žiadnu otázku, ktorú by bolo potrebné riešiť. Zároveň toto uznesenie je výsledkom bezchybného procesného postupu. Nadriadený súd si osvojuje dôvody napadnutého uznesenia, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje a považuje

za nadbytočné správne závery súdu prvého stupňa vo svojom rozhodnutí opakovať, a to preto, lebo v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého stupňa a nadriadeného súdu tvoria jednotu a v prípade, ak si nadriadený súd osvojuje správnosť záveru napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, je potom úlohou zamerať sa na riešenie sťažnostných námietok odsúdeného a jeho obhajcu.

V širších súvislostiach krajský súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu

(rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19.12.1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59-60). Predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea v. Romania, rozsudok z 15.2.2017 k sťažnosti č. 19997/02, § 33; Hirvisaari v. Finland, rozsudok z 27.9.2001 k sťažnosti č. 49684/99, § 31, § 33).

Reálne garantovanie a uplatnenie základného práva na súdnu ochranu v konaní o obnove konania neznamena, aby všeobecné súdy preberali skutkové a právne názory strany konania, ktorá sa domáha obnovy konania.

Krajský súd zdôrazňuje, že jedným zo základných prvkov vlády práva je princíp právnej istoty, ktorý okrem iného vyžaduje, aby v prípade, keď súdy rozhodnú vo veci s konečnou platnosťou, ich rozhodnutie nebolo viac spochybnované. Tento princíp neumožňuje stranám konania, aby sa dožadovali obnovy konania iba z dôvodu opätovného prejednanie a nového rozhodnutia vo veci. Samotná možnosť existencie dvoch názorov na vec nie je dôvodom pre opätovné preskúmanie veci. Odklon od tohto princípu je odôvodnený iba v prípadoch, keď sa vyskytnú okolnosti podstatného a naliehavého charakteru. Právomoc vyšších súdov zrušovať alebo meniť právoplatné a záväzné súdne rozhodnutia by mala byť vykonávaná na účely nápravy základných väd. Táto právomoc musí byť vykonávaná tak, aby bola v čo najvyššej možnej miere dodržaná spravodlivá rovnováha medzi záujmami jednotlivca a potrebou zabezpečiť efektivnosť súdneho systému.

Krajský súd konštatuje, že o takýto prípad sa v konaní o návrhu odsúdeného A. B. na povolenie obnovy konania nejedná.

So sťažnostnými námietkami obhajoby, resp. odsúdeného, ktoré sú totožné so skutočnosťami uvádzanými v návrhu odsúdeného na obnovu konania, sa sťažnostný súd, tak ako i okresný súd, nestotožňuje, keďže jeho argumentácia bola primárne založená na jeho presvedčení, že vzhľadom na novelu Trestného zákona, ktorá nadobudla účinnosť dňom 6.8.2024, došlo k zmene trestných sadzieb pri skutku, za ktorý bol právoplatne odsúdený,

a uvedené sa musí vzťahovať aj na jemu právoplatne uložený trest odňatia slobody. Sťažnostný súd k tomu konštatuje, že úmyslom zákonodarcu v súvislosti s novelizáciou Trestného zákona účinnou od 6.8.2024 nebolo prehodnocovanie každého právoplatne uloženého trestu odňatia slobody, ktorý bol uložený podľa platných a účinných predpisov do 6.8.2024, čo vyplýva aj z prechodného ustanovenia § 438k odsek 7 Trestného zákona, ktorý upravuje právnu situáciu v prípade, že došlo k právoplatnému uloženiu trestu pred účinnosťou novely Trestného zákona za čin, ktorý už nie je definovaný ako trestný čin. Je potrebné ďalej zdôrazniť, že podľa čl. 50 odsek 6 Ústavy SR trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie. Podľa § 2 ods. 1 Trestného zákona sa trestnosť činu posudzuje a trest ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný, s výnimkou prípadu, ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony a v ktorom prípade sa trestnosť činu posudzuje a trest ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší. Trestný zákon teda počíta s možnosťou zmeny právnej úpravy, avšak jej použitie je možné, iba ak ide o zmenu, ktorá nastala do rozhodnutia v trestnej veci. Nemôže preto ísť

o akúkoľvek neskoršiu zmenu Trestného zákona, aj keď pre páchatel'a výhodnejšiu, ako si to vysvetľuje odsúdený. Zmena Trestného zákona, na ktorú sa odsúdený v návrhu na obnovu konania odvolával a ktorou zároveň odôvodnil svoju sťažnosť, nadobudla účinnosť až po tom, ako bolo o trestnej veci a treste odsúdeného právoplatne rozhodnuté. Preto zmena právnej úpravy (Trestného zákona) po nadobudnutí takého právoplatného odsudzujúceho rozhodnutia, hoci pre odsúdeného priaznivejšia, je z hľadiska posudzovania trestnosti skutku a ukladania trestu právne irelevantná a nemôže zakladať dôvod na jeho revíziu, a to ani prostredníctvom mimoriadnych opravných prostriedkov, teda ani prostredníctvom povolenia obnovy konania.

Vzhľadom k uvedenému sťažnostný súd poukazuje na ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej novelu Trestného zákona účinnú od 6.8.2024 nemožno považovať za skutočnosť súdu skôr neznámu v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku, pretože prípadné zmeny predpisov hmotného práva, keďže táto (zmena hmotnoprávneho predpisu) v čase vyhlásenia pôvodného rozhodnutia objektívne neexistovala (viď nález Ústavného súdu SR z 26.7.2019

sp. zn. I. ÚS 142/2018, II. ÚS 186/2020), a teda nemohla byť zohľadnená, prípadne aplikovaná pri procese dokazovania. V danej súvislosti je potrebné tiež poukázať aj na stanovisko trestnoprávneho

kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod č. Tpj 44/2013, z ktorého vyplýva, že podmienky obnovy konania sa netýkajú zmeny právneho stavu, t. j. zákonných podkladov posudzovania trestnosti činu a ukladania trestu, pričom splnením podmienky na obnovu konania ex lege je tá právna skutočnosť, ak ústavný súd vyslovil nesúlad zákona s ústavou (§ 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Zb. zákonov o organizácii Ústavného súdu SR), čo však v danom prípade zistené nebolo. S poukazom na vyššie uvedené preto možno konštatovať, že žiadne iné nové dôkazy alebo skutočnosti, ktoré neboli súdu známe v pôvodnom konaní, odsúdený neuviedol.

Podľa výsledkov prieskumu napadnutého uznesenia a konania, ktoré mu predchádzalo nadriadeným súdom, neboli zistené také pochybenia pri aplikácii práva hmotného a procesného okresným súdom, ktoré by odôvodňovali zrušenie alebo zmenu napadnutého uznesenia, a preto podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. krajský súd sťažnosť odsúdeného A. B. zamietol, pretože nie je dôvodná.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.